

Какво заимствах като учител
от педагогическия опит на Лозинка Йорданова

За да преценя педагогическата работа на Лозинка Йорданова, трябва да се върна назад във времето, когато през 70-те и 80-те години на ХХ век бях член на Кръжока по етнография и фолклор в Двореца на пионерите, създаден и ръководен от нея.

Припомняйки си тогавашната атмосфера, мога да отлича най-осезаемите качества, които ме вдъхновяват до ден днешен и мен като учител: доверие – доверие, че можем да се справим; доверие, че сме стопани на кабинета; доверие, че сме творци; свобода – свобода да се изразяваме с творбите си, свобода дори да грешим с материалите, свобода за контакти с други ръководители и деца от целия Дворец на пионерите; добронамереност – спокойно и сърдечно отношение към децата, което се пренасяше между самите деца, които бяхме все момичета.

Лозинка Йорданова споделяше с нас откъси от предстоящи свои книги и проекти. Тя ни предоставяше много възможности – възможности да черпим от самия извор за познания в областта на етнографията и фолклора. С нея сме пътували из цяла България, за да наблюдаваме и записваме обичаи и традиции в различни градове и села – на площади, в музеи, читалища и другаде. Имали сме възможност да видим и запомним за цял живот сурвакарите в Перник, кукери в Лисичево, Карлово и Елхово, лазарки в Пасарел, Гергьовден в Лъжница и Корница до Гоце Делчев, писане на великденски яйца в Ихтиман, видовете сурвачки от Трявна и Габрово и др. Имахме възможности за интересни срещи с писатели и художници; възможности за участия в детски тържества на Двореца за Нова година, в Детската асамблея „Знаме на мира“, в карнавали и ваканционни занимателни кътове. Всичко това е допринесло за развитието ни и е оставило силен отпечатък в детството на всяко момиче от кръжока по Етнография и фолклор на Лозинка Йорданова.

Аз лично имах извънредната възможност да започна работа като нейна помощничка, а по-късно и като самостоятелен ръководител на курсове по приложно

изкуство в Националния дворец на децата, който е приемник на Двореца на пионерите.
Така вече 36 години аз също като моята учителка работя в името на децата.

За всичко това мога да поднеса своето огромно „Благодаря, г-жо Лозинка Йорданова!“.

*Лозинка Йорданова и Милена Владкова –
Литературен клуб „Перото“, София, 2016 г.*

01.11.2023 г.

Милена Владкова

гр. София